

Yahudiler (İsrâiloğulları)

İbranicede “Allah’ın güçlü kıldığı” manasına gelen İsrail kelimesi Yakup Peygamber’in lakabıdır. Ayrıca, gece yürüyen ve “Allah’ın kulu” anlamına da gelmektedir.

Hz Yakup’un (a.s) bir adı da İsrail olduğu için, Benî İsrail, Yakup’un oğulları, yani Yusuf ve kardeşleri anlamına gelmektedir. İsrail Oğulları Hz. Yakup’un (a.s) torunlarıdır ve onların soyundan gelmişlerdir.

Kur’an’da işaret edildiği gibi İsrailoğulları tarihin ilk çağlarında bütün alemlere üstün kılınmış büyük bir millettir. Kendilerinden birçok peygamber gelmiştir.

Buhtu Nassar (Buhtunnasır), M.Ö: 580’de Beytu’l-Makdis’i tahrip edip İsrail devletine son vermiş, halkı Babil’e sürgün etmiştir. Yaklaşık elli sene orada sürgün yaşamış olan Yahudiler, Fars’lı Erdeşir Behmen tarafından kurtarılıp Kudüs’e dönmüş ve İran tabiiyetinde mahalli bir hükümete nail olmuşlardı. Daha sonra Yunanlıların ve Romalıların idaresine geçmişlerdir.

Hz. İsa’nın (a.s.) peygamber oluşundan yaklaşık kırk sene sonra Roma kayserlerinden Neron’un halefi Ospasyanos zamanında Beytu’l-Makdis ikinci defa tahrip edilince, Yahudi devleti zevale ermiş ve İsrail Oğullarının her tarafa sürgün edilmeleri başlamıştır.

Evet, Yahudiler, her milletten daha ziyade dünyaya haris, kalpleri kasavetli, kibir ve inatları pek kuvvetli, kendilerinden başka milletlere hile ve fenalık yapmayı büyük bir meziyet bilen, kendi ırklarını diğer ırklardan üstün gören, diğer insanların ise kendilerinin kölesi olduğuna inanırlar. Tarih boyunca nice zulüm yapmış, fesat ve fitnenin başını çekmiş olan Yahudi milletinin Müslümanlara karşı ne derece düşman olduklarını Cenab-ı Hak bir ayette şöyle ifade buyurmaktadır:

“İman edenlere karşı düşmanlık yönünden insanların en şiddetlisi olarak Yahudileri ve Allah'a ortak koşanları bulursun. Ve yine iman edenlere sevgi bakımından en yakın olarak da: 'Biz Hristiyanlarız' diyenleri bulursun. Çünkü onların içlerinde keşişler ve rahipler vardır. Ve onlar büyüklük taslamazlar.”[1](#)

Peygamber Efendimiz (s.a.v) nübüvvetini ilan etmesinden sonra, bir kısım Yahudi ile müşriklerin İslâm dinine karşı ne derece düşman oldukları ve ne gibi sinsî planlar yaptıkları tarihçe sabit bir hakikattir. Yahûdiler, bir çok peygamberi şehit ettikleri

gibi, Hz. Peygamber'i de (s.a.v.) öldürmek için birçok defa sûikast teşebbüsünde bulunmuşlardır.

Peygamber Efendimiz (sav) Medine'ye hicret edince, oradaki Yahudi kabilelerinin bazıları Medine Musalahası olarak bilinen bir anlaşma yapmıştı. Ancak, Yahudiler yaptıkları anlaşmalara sadık kalmamış ve Müslümanlara şiddetli bir düşmanlık göstermişlerdir. Yahudiler, özellikle Hendek savaşında müşriklerle işbirliği yapmış ve bundan dolayı Medine civarındaki Kaynuka, Ben-i Nadir ve Kurayza kabileleri sürgün edilmişlerdir.

İslamiyet' in ilk intişar yıllarında Müslümanlar Mekke'de dayanılmaz eza ve işkencelere maruz kalınca, Hazret-i Peygamber (s.a.v) bazı sahabelerini Hristiyan bir devlet olan Habeşistan'a göndermiş ve orada emniyette olacaklarını bildirmişti. Buraya hicret eden Müslümanlar Habeş Kralı Necaşi'den güzel muamele görmüşler ve onların İslam'ı tebliğ etmeleriyle başta Necaşi olmak üzere, birçok Hristiyan İslamiyet'in ulviyetini idrak ederek İslâm ile şereflenmiştir.

İşte bu ayette zikri geçen Hristiyanların, Habeşistan'a göç eden Müslümanlara iyi muamelede bulunan Hristiyanlar ile Hz. Peygamber (s.av) ile antlaşma yapan Necran Hristiyanları olduğu ifade edilmektedir. Bununla beraber, genellikle Hristiyanların, Yahudilere nispetle Müslümanlara daha yakın oldukları bir hakikattir. Zira onların içerisinde ibadetle meşgul olan nice râhipler ve din adamları vardır. Onların bir çoğu da Resûl-i Ekrem Efendimizin beklenen peygamber olduğunu itiraf etmişlerdir.

Yahudiler Birçok Peygamberi Öldürdüler

Yahudiler, Tevrat'tan mülhem olarak âhir zaman Peygamberi'nin geleceğini bekliyor ve onun, kendi milletlerinden olacağını zannediyorlardı. Ancak ahir zaman Peygamberi Kureyş'ten gelince, bu hâl onların kin ve hasedini galeyana getirdi. Onlar müşriklere: "Bizim neslimizden bir peygamber gelecek, eğer o gelirse görün biz size neler yapacağız." diyorlardı. Bekledikleri peygamberi kendi soylarından gelmediği için Hz. Peygamber'in Hatem-ül Enbiya' olduğunu bildikleri halde, inat, haset ve hırslarından dolayı onun peygamberliğini kabul etmediler. Böylece Yahudilerin İslâm dinine olan düşmanlıkları Peygamberimizin (s.a.v) doğumu ile başlamıştı. Onlar Ezeli, Ebedi, doğmadan ve doğurmadan münezzehe olan Vacibü'l-Vücut Hazretlerine evlat isnat edip, Hz. Üzeyir'e 'Allah'ın oğlu' diyerek dalalete sapmışlardır. Yahudiler, kendi soylarından gelmeyen Hz. Sâlih (a.s), Hz. Hûd (a.s), Hz. Şuayb (a.s) ve Hz. İsmâil (a.s) gibi peygamberlere iman etmedikleri gibi, başta Zekeriya (a.s), Yahya (a.s), İshaya (a.s) ve Cercis (a.s) olmak üzere birçoğunu da katletmişlerdir. Bu husus bir ayette şöyle ifade edilmektedir:

"Verdikleri sözden dönmeleri, Allah'ın âyetlerini inkâr etmeleri, haksız yere peygamberlerini öldürmeleri ve 'Kalplerimiz kılıflıdır.' demelerinden dolayı (başlarına türlü belalar verdik). Doğrusu Allah, inkârları sebebiyle onların kalplerini mühürlemiştir. Pek azı hariç

onlar inanmazlar.”²

Yine İsrailoğulları Hz. İsa’yı öldürmek istemiş, Hz. Meryem’e çok çirkin iftiralar yapmışlardır. Bu husus Kur’an-ı Kerim’de şöyle ifade edilmektedir:

“(Kalblerinin mühürlenmesinin diğer bir sebebi de İsa’yı) inkâr etmeleri ve Meryem’e büyük bir iftirada bulunmalarıdır. Bir de ‘Biz Allah’ın peygamberi Meryem oğlu İsa Mesih’i öldürdük.’ demeleridir. Oysa onu ne öldürdüler, ne de astılar. Fakat öldürdükleri kimse, onlara İsa gibi gösterildi. Onun hakkında anlaşmazlığa düşenler, ondan yana tam bir kuşku içindedirler. O hususta bir bilgileri yoktur. Sadece zanna uyuyorlar. Onu kesinlikle öldürmediler.”³

Yahûdiler, Hz. Dâvud’un (a.s.) soyundan gelen İsrâiloğulları peygamberi Amos’u öldürdüler. Yahûdi kralı Minşa puta tapmakta idi ve İşaya Peygamber’in (a.s) başını testere ile kestirerek şehit ettirdi.

Bunun içindir ki, başta zikrettiğimiz ayet ile Cenab-ı Hak, Hz. Peygamber’in (s.a.v) şahsında bütün müminlere hitaben Yahudilerin, Müslümanlara karşı husumetlerinin pek ziyade olduğunu ifade buyurmuş ve onları müşriklerden önce zikretmiştir.

Evet, en büyük hidâyet meşalesi olan Kur’ân-ı Azîmüşşân’ın nazil olmasıyla bütün insanlık âleminde yepyeni bir devir başlamıştı. İnsanlar kalb ve ruhlarının fitrî ihtiyacı olan Hak dine kavuşmanın huzur ve saadeti içinde idiler. Şirkten tevhide, zulmetten nura, hurafelerden hakikate, cehaletten marifete kavuşmuşlardı. Kur’an’ın hayatdar prensipleri onları her an maddî ve manevî kemalâta doğru götürüyordu. Dünün bedevî insanları, artık âleme medeniyet dersi verecek hale gelmişlerdi. Müslümanlar göz kamaştıracak bir gayret ve himmetle, bütün insanlık âlemine iman ve irfan nurlarını neşrediyorlardı. Yapılan bütün zulüm ve işkencelere, hile ve ihanetlere, oynanan bütün oyunlara rağmen, bu hidâyet nurunun altına giren insanlar, günbegün artıyor ve kuvvetleniyorlardı. Artık İslam dini büyük bir şaşaa ile parlıyor, terakki ve teali ediyor, gönüllerde taht kura kura yayılıyordu. Nitekim, çok kısa bir zamanda İslâmiyet; Mekke, Medine, Hicaz ve civar bölgelerde mutlak hâkimiyetini kurdu ve böylece cehalet ve zulmet devri, yerini saadet ve nûr devrine bırakmıştı.

Bu harikulade inkişaf, İslâm düşmanlarının, bilhassa Yahudilerin haset ve kinlerini arttırdı. Tarih boyunca nifak ve ihtilâf çıkarmada ve ehl-i hakkı bölüp parçalamada maharet kesbetmiş dessay bir millet olan Yahudiler, İlâhî iradeye her devirde karşı

çıkmiş, kendi peygamberlerini katletmekten çekinmemişlerdir. Bunlar her çeşit ihtilâli tezgâhlayan ve bütün ifsat komitelerini sevk ve idare eden, beşerin huzur, ahlâk ve itikadını bozmayı baş gaye edinen muzır bir millettir. Münafıklık, riyakârlık, hile, entrika ve desiselerde hiçbir kavim bunlara ulaşamamıştır.

Yahudiler, İslâmiyet'in kısa zamanda gösterdiği büyük inkişaf karşısında dehşete kapılıyor ve beyinleri çatlayacak gibi oluyordu. Üstelik birçok Yahudi cemaatlerinin İslâm'a girişi de onları büsbütün çıldırtıyordu. Çünkü akıl ve mantığa muvafık olan İslâmiyet büyük bir hızla yayılıyor ve kalpleri teshir ediyordu. İşte Yahudiler, İslâmiyet'in yayılmasına ve parlamasına mani olmak için vaktiyle, Hristiyanlara karşı tezgâhladıkları oyunun bir benzerini Müslümanlara karşı planlamaya başlıyorlardı. Bu oyunlarını sahneye koymak için de Medine'de Abdullah İbn-i Sebe adındaki münafiği sahneye çıkardılar.

Abdullah İbn-i Sebe hahambaşydı ve büyük bir komiteciydi. Hz. Osman (R.A) zamanında Yemen'den Medine-i Münevvere'ye gelerek zahiren Müslüman olmuş ve ilk nifak ve ihtilâf "tohumlarını burada atmaya başlamış, İslâmiyet'i içinden yıkmak için büyük gayret göstermişti. Bu Yahudi, Pavlos'un Hristiyanlığa yaptığı gibi, İslâm akaidini ifsat ederek Müslümanları birer hurâfeci ve hayalperest haline getirmektir. Bütün gayretlerine rağmen, gerek Peygamber Efendimizin (s.a.v) hayatında, gerekse Hz. Ebû Bekir (r.a) ve Hz. Ömer (r.a) devirlerinde Müslümanlar arasına en ufak bir fitne dahi sokmaya muvaffak olamadılar. Hz. Osman (r.a.) devrinin sonlarına doğru ellerine bazı fırsatlar geçti ve maalesef İbn-i Sebe de bu fırsatları iyi bir şekilde değerlendirmeyi başardı.

İbn-i Sebe, ilk olarak Müslümanlar arasında ihtilâf çıkarıp İslâm'ın inkişafına mani olacak; daha sonraki safhada ise İslâmî inanç ve itikada hurafeler katarak, onların arasına, telafisi mümkün olmayan ve belki de kıyamete kadar sürececek bir fikir ayrılığı sokacaktı. Bu iki hedefin tahakkuku için komiteler kuracak ve onlar vasıtasıyla Müslümanlar arasındaki birlik ruhunu, muhabbet, uhuvvet gibi manevî rabitaları zayıflatarak ortadan kaldırmak üzere yoğun faaliyet gösterecekti. Her bir ifsat merhalesinin arkasından hemen durum değerlendirmesi yapılacak, plânlanan hedeflerle alınan neticeler kontrol edilecek, değişen ve gelişen şartlar altında yeni hedeflerin tahakkuku için yeni plânlar yapılacak ve tatbik sahasına sokulacaktı.

Bu hedeflerinde başarıya ulaşmak isteyen İbn-i Sebe ve arkadaşları halkın üzerinde tesir icra edebilmek için hâlis bir Müslüman, muttakî bir mümin kılığına girme kararı aldılar. Bu safhada, İbn-i Sebe, rolünü emsalsiz bir biçimde oynamayı başardı. Sabah namazlarında herkesten önce mescide gidiyor, yatsıda herkesten sonra mescidi terk ediyordu. Çokça namaz kılıyor, ekseri günler oruç tutuyor ve daima zikirle meşgul oluyordu. Gittiği her yerde çekici ve cazip konuşmalar yapıyor ve kendisini İslâm'ın en hâlis ve sâdik bir fedaisi gibi gösteriyordu. Başta Hz. Ali ile olmak üzere sahabelerle bol bol sohbet ediyor, onlara itimad telkin ediyordu. Bir taraftan fazilet ve takvasını halka gösterirken, diğer taraftan da etrafıyla uyum temin edemeyen gayr-i memnun kimseleri buluyor ve onlarla gizliden gizliye diyalog kuruyordu. Bu tiplerin bir kısmını makam ve mevki hırsından, bir kısmını şahsî garazdan, bir diğer

kısmını da soy-sop üstünlüğü damarından yakalayıp kendine bağlıyor ve onları birer problemlili insan haline getiriyordu.

İbn-i Sebe daha sonra, faaliyetlerini Medine dışında sürdürmeye başladı. Önceden buralara göndermiş olduğu adamlarıyla temaslar kurup halkı hilâfet aleyhinde kışkırtmaya çalışıyordu.. O günkü içtimaî bünye de, maalesef, bu yıkıcı fikirlerin yayılmasına oldukça uygun bir zemin var idi. Bunlardan birisi Haşimilik - Emevilik rekabetiydi. Devlet adamlarının ekserisinin Emevîlerden olması, Haşimîler için bir huzursuzluk kaynağı ve en önemli bir tahrik unsuruydu. İstismar edilebilecek bir diğer husus da; devlet işlerinde ensârdan çok, Muhacirlerin vazife almış olmasıydı. İbn-i Sebe, bu ve benzeri bütün fırsatları değerlendirmek üzere seyahate çıktı. Önce Basra'ya giderek, daha önce yerleştirdiği komitacıları vasıtasıyla devletten memnun olmayan kişilerle temaslar kurdu. Yaptığı faaliyetler, Vali Abdullah bin Amr'ın dikkatini çekince Küfe'ye geçti. Burada da bir kısım halkın idare aleyhinde olması, İbn-i Sebe'nin işini daha da kolaylaştırdı ve kısa zamanda komitacılarını gerekli biçimde organize ederek Şam yolunu tuttu. Şam'da aradığını bulamadı. Zira, devlet işleri yolundaydı ve istismar edebileceği fazla bir mevzu yoktu. Buradan Mısır'a gitti. Aradığı şartları maalesef burada fazlasıyla buldu. Çünkü, muhtelif sebeplerle devlet idarecileri aleyhinde bulunan çeşitli gruplar, burada toplanmışlardı. İbn-i Sebe dağınık halde bulunan bu grupları büyük gayretler sonunda bir çatı altında toplayarak, onları Hz. Osman'a (r.a) karşı harekete hazır hale getirdi.

Bu merhaleden sonra, Hz. Osman (r.a) aleyhinde tanzim ettiği bir dizi iftira listesini diğer İslâm vilâyetlerindeki adamlarına göndererek Halife'ye karşı bir kıyım hareketi başlatmak üzere yeni ve yoğun bir faaliyetin içine girdi ve adamlarına şu talimatı verdi: “İşe, bütün devlet erkânını kötülemekle başlayın. Kendinizi de 'emr-i bi'l-ma'rûf ve nehy-i ani'l-mün-ker' ile meşgul gösterin. Halkın hürmet ve muhabbetini kazanın.”

İbn-i Sebe, başta Basra ve Küfe olmak üzere çeşitli vilayetlere sürekli olarak idarî ve siyasî meselelerle ilgili yalan ve iftiralarla dolu mektuplar göndererek, Hz. Osman ve valilerinin halka zulüm ve haksızlık ettiğini ve bütün vilâyetlerin müthiş bir kargaşa içinde bulunduğu imajı veriliyordu. Maksat, Medine dışındaki diğer bölgelerin İslâmî çizgiden gittikçe uzaklaştığı, anarşinin bütün İslâm beldelerinde yaygınlık kazandığı kanaatini halka telkin etmek, halifenin bu meselelere karşı lâkayt ve âciz kaldığını zihinlere yerleştirmektir.

Fitne ve fesat haberleri Medine'ye ulaşınca Hz. Osman (r.a), Hz. Ali'nin de yardımıyla, durumun araştırılması için çeşitli vilâyetlere güvenilir ve itibarlı heyetler gönderdi. Bu heyetler, durumun propaganda edildiği gibi olmadığını, aksine oralarda huzur ve sükûnun hâkim olduğunu raporlarında belirttiler. Hz. Osman (r.a), heyetlerin bu raporları ile de iktifa etmedi ve bütün valileri istişare için Medine'ye çağırıldı. Onlarla müşaverede bulundu. Gerçekten ortada önemli bir problem yoktu. Yine de tedbir olarak valileri, halka iyi muamele etmeleri yolunda ikaz etti. Ancak fitne durmuyordu. Çünkü, düşman gizli ve sinsiydi ve çok plânlı çalışıyordu. Ortada, üzerine yürünülebilecek açık bir cephe de mevcut değildi. Halk, her gün biraz daha

fitnenin içine itiliyordu.

İbn-i Sebe, bu çalkantılar sırasında, Şîliğin ilk çekirdeği olan Sebeiyye mezhebini kurdu. Böylece, tasarladığı hainâne plânını gerçekleştirmede büyük bir adım atmış oluyordu. Bu mezhep, istikbâlde İslâm'ı parçalayacak fırkaların temelini teşkil edecekti. İbn-i Sebe, Mısır'da kurmuş olduğu bu mezhebine yeterince taraftar buldu ve onları Hz. Osman (r.a) aleyhine şartlandırdı. Şimdi sıra yeni bir halife adayı tespit ederek Hz. Osman'ı (r.a) katletmeye gelmişti. **Bu noktada şöyle bir plânla işe başladı:**

“Hz. Osman kusurlu ve hatalı bir insandı. Onun yerine gelecek kimse de hatalı bir insan olursa problemlere çözüm getirilemez; zulmün ve haksızlığın önu alınamazdı. O halde en mühim mesele, onun yerine gelecek kişinin hatadan salim, masum bir insan olmasıydı. Bu masum insan ise, çocukluğundan heri Hz. Peygamber'in (s.a.v) murakabesi altında yetişen, Onun terbiyesiyle olgunlaşan, ilmine ve kemaline vâris olan Hz. Ali'den başkası olamazdı. Her peygamberin bir veziri olduğu gibi, Hz. Ali de Hz. Peygamber'in veziriydi. Hz. Ebû Bekir, Hz. Ömer ve Hz. Osman, onun bu veraset hakkını gasbetmişlerdi...”

İbn-i Sebe bu dâvasını kuvvetlendirmek için, Hz. Ali'yi (r.a) eski masal kahramanları gibi gösteriyor, birtakım hurafe ve hikâyelerle onun, insanüstü bir varlık olduğunu telkin ederek etrafındaki insanları gitgide birer Hz. Ali meczubu haline getiriyordu.

İbn-i Sebe, çevresindeki insanların his ve heyecanlarını, arzu ettiği noktaya getirince Medine'yi basıp Hz. Osman'ı (r.a) öldürmeye karar verdi. İbn-i Sebe, hacca gidiyormuş gibi yaparak harekete geçirdiği adamlarını Medine yakınındaki Merve'de topladı. İlk fırsatta Medine'ye girecekler ve Hz. Osman'ı öldürmek için çareler arayacaklardı.

Katlin, Haşimîler tarafından yapıldığı intibanı vermek için de Mısırlılar Hz. Ali'nin (r.a) etrafında toplanacaklar ve güya Hz. Ali'nin (r.a) hakkını müdafaa edeceklerdi. Tâ ki, Emevîlerle Haşimîler karşı karşıya gelsinler ve böylece dahilî harpler başlasın.

İbn-i Sebe, daha önce Basra, Mısır ve Küfe gibi merkezlerdeki adamlarına Hz. Âişe, Hz. Ali, Hz. Talha ve Hz. Zübeyr'in (r.a) imzalarıyla uydurma mektuplar göndermiş ve onlardan güya Hz. Osman'ın hilâfetten uzaklaştırılmasını istemişti. İbn-i Sebe'nin komitecileri bu mektuplarla birçok insanları ifsat ettiler. Böylece kuvvetlendiler ve yola çıkarak İbn-i Sebe'nin grubuna Medine yakınlarında iltihak ettiler. Bu yeni kuvvetlerle İbn-i Sebe'nin eşkiyaları üç bin civarına ulaşmış oluyordu.

Mısırlılar Hz. Ali'ye, Basralılar Hz. Talha'ya ve Kûfeliler de Hz. Zübeyr'e başvurarak: *“Mektuplarınızı okuduk; Osman'ı ortadan kaldırıp ümmeti salâha çıkarmak ve sizi devletin başına getirmek istiyoruz.”* dediler. Onlar da, kendileri tarafından böyle bir mektubun yazılmadığını, işin içinde bir nifak olduğunu söyleyerek hemen memleketlerine dönmelerini tavsiye ettiler. İsyancılar bu defa Hz. Osman'ın yanına gittiler. Bunun üzerine, Hz. Osman, Hz. Ali'nin de yardımıyla, asileri ve bütün

Medinelileri mescidde topladı. Herkesin şikâyetini dinledi. Onlara: "Şikâyetlerinizi nazara alacağız, hatâ telâkki ettiğiniz mes'eleleri tashihe gayret edeceğiz. Müsterih olun..." dedi. Bu arada asiler, Mısır valisinin azlını istediler. Hz. Osman (r.a) "Vali olarak kimi istediklerini" sordu. Onlar da: "Ebû Bekir'in oğlu Muhammedi isteriz" diye karşılık verdiklerinde, Hz Osman teklifi kabul etti ve hemen tayin emrini Muhammed'e verdi. Neticede bütün taraflar mutmain olarak geri dönmeye başladılar. İbn-i Sebe, bu durumdan fazlasıyla rahatsız oldu. Geri dönmekte olan Mısır kabilelerini tekrar Medine'ye döndürmek ve mütecaviz bir hale getirmek için şeytanî bir plân hazırladı. Mısır valisine hitaben, Hz. Osman (r.a) adına bir mektup yazdı: Mektuba, Hz. Osman namına sahte bir mühür basıp, fedailerinden birine vererek kafile arkasından yola çıkardı. O da devesiyle kafileye yetişerek, plân gereği şüpheli hareketlerle nazar-ı dikkati kendisine çekti. Neticede kafiledekiler bu adamdan şüphelenerek onu yakaladılar ve mektubu ele geçirdiler. Zaten onun istediği de bu idi.

Mektupta Mısır valisine hitaben, **"Bu âsiler geldiği zaman elebaşlarını öldür ve gerisini de hapsed."** diye emredilmişti. Bu mektubu dinleyen mütecavizler birden şoke oldular ve yeniden galeyana gelerek tekrar Medine'yi bastılar. Hz. Osman'ın evini muhasara altına aldılar, onun dışarıya çıkmasına ve dışardan birilerinin yiyecek ve içecek getirmesine müsaade etmediler. Günlerce aç ve susuz kalan Hz. Osman (r.a) kendi yüzünden fitne çıkmaması için şehit olmaya razı oldu. Hz. Ali, Hz. Zübeyr ve Hz. Talha'nın hâdiseyi yatıştırma gayretlerine rağmen, sonunda Hz. Osman'ın evini bastılar ve kendisini Kur'an okurken şehid ettiler.

Hz. Osman'ın katili Yemenli bir Yahudi olan el-Gafikî idi. Hz. Osman'ın şehadetiyle İbn-i Sebe, dâvasında büyük bir merhale katetmiş oluyordu. Artık nifak tohumları meyvelerini vermeye başlamıştı. Bu elîm hâdisе Müslümanların İslâm dinini başka ülkelere ulaştırmalarına engel oldu. İslâm'ın fütuhât ve tebliğ devri kapandı, bir duraklama ve karışıklık devri başladı.

Bu merhaleden sonra İbn-i Sebe, Haşimîlerle Emevîleri karşı karşıya getirmek için yeni bir plân hazırladı. Hz. Osman (r.a) Emevî, Hz. Ali (r.a) ise Haşimî olduğu için, Hz. Osman'ı, Hz. Ali'nin öldürdüğünü ve onun yerine geçmek istediğini etrafa gizlice yayarak Emevileri tahrik etti. İbn-i Sebe, bir taraftan Hz. Ali'ye bu çirkin iftirayı yaparken, diğer taraftan onun halife olması için açıkça gayret gösteriyor, böylece halkın bu iftiraya kanmasını sağlamaya çalışıyordu.

Bu maksatla, Mısır'dan gelen kafileden, Yahudi asıllı İbn-i Meymun riyasetinde bir hey'et seçerek Hz. Ali'nin (r.a) huzuruna gönderdi. Hey'et Hz. Ali'ye: "*Malûmunuz olduğu üzere, bu ümmet başsız kalmıştır. Halifeliğe de en lâyük sizsiniz. Sizden bu vazifeyi deruhte etmenizi istiyoruz.*" dediler. Hz. Ali (r.a) bu teklifi reddederek, onları evinden kovdu.

Hz. Ali'den (r.a) böyle bir cevap alınması üzerine Kûfelilerden bir hey'eti Hz. Zübeyr'e ve Basralılardan bir hey'eti de Hz. Talha'ya gönderdi. Hz. Zübeyr ve Hz. Talha da, Hz. Ali gibi bunların hilâfet tekliflerini reddederek, huzurlarından kovdular.

İbn-i Sebe, onlardan da istediğini elde edemeyince bu defa mütecavizleri sevk ve idare eden Yahudi Gafikî'ye şu talimatı verdi: "*Medinelileri mescide toplayınız ve onlara hemen kendilerine bir halife seçmelerini söyleyiniz. Aksi takdirde hepsini kılıçla tehdit ediniz...*"

Gafikî başkanlığındaki âsiler, bu emir mucibince Medinelileri mescide toplayarak onlara: "*En kısa zamanda kendinize bir reis seçiniz. Şayet siz bugün bu vazifeyi yapmazsanız, Ali, Zübeyr ve Talha da dahil olmak üzere hepinizi kılıçtan geçireceğiz.*" dediler.

Bu tehdidi dinleyen Medine halkı, Hz. Ali'nin (r.a) huzuruna çıkarak, ondan halifeliği kabul etmesini istirham ettiler. Hz. Ali de bu karışık durumu göz önünde bulundurarak vazifeyi, hiç istemediği halde, kabule mecbur oldu.

Az zaman sonra Hz. Talha ve Hz. Zübeyr (r.a) Hz. Ali'ye (r.a) giderek, ondan, kitabın hükmünü icra etmesini ve Hz. Osman'ın katillerinin cezalandırılmasını istediler. Hz. Ali onlara hitaben: "Haklısınız; fakat devlet henüz âsileri tam manasıyla sindirmiş değildir. Onun için devletin hâdiselere hâkim olmasını beklemek gerekir." dedi.

Hz. Ali (r.a), suçluların tek tek belirlenerek sorguya çekilmelerini ve gerekli cezaya çarptırılmalarını istiyordu. Hz. Âişe, Hz. Zübeyr ve Hz. Talha (r.a) ise, şu fikirdeydiler: "Fitne büyümüş, devleti hedef almış ve halife şehid edilmiştir. Mes'ele sadece Hz. Osman'ın katilinin bulunması değildir. Bu fitne hareketine katılanların çoğunun öldürülmesi gerekir. Bu sebeple, âsiler hemen cezalandırılmalıdır." Maalesef sonunda on bin kişinin hayatına mâl olan Cemel Vak'ası meydana geldi, Hz. Talha ve Hz. Zübeyr bu harpte şehit düştüler. İbn-i Sebe, böylece Hz. Osman'ın (r.a) katlinden sonra maksadına doğru mühim bir merhale daha kat etmiş oluyordu.

Her Çeşit Fesat Komitelerine Karışan ve Her Nevi İhtilale Parmak Karıştıranlar Yahudilerdir

Yahudiler hakkında nazil olan şu âyetlere de dikkatinizi çekmek istiyorum:

"Elbette onları insanların hayata en hırslı, en düşkün olanları olarak bulacak, hatta müşriklerden bile daha düşkün bulacaksın. Onların her biri bin sene ömür sürmeyi arzular, oysa uzun yaşamak kendisini azaptan kurtarıp uzaklaştıracak değildir. Allah, onların neler yaptığını görüp duruyor."[4](#)

"Onlardan çoğunu, günah işlemede, düşmanlıkta ve haram yemede yarış ederken görürsün. Bu yaptıkları şeyler ne kötüdür!"[5](#)

"Yahudiler, 'Allah'ın eli çok sıkıdır.' dediler. Söyledikleri söz sebebiyle onların elleri bağlansın ve lanete uğrasınlar! Aksine Allah'ın elleri açıktır, dilediği gibi verir. Ant olsun, Rabbinden sana indirilen ayetler, onların çoğunun azgınlığını ve küfrünü azdırıyor.

Biz, onların aralarına tâ kıyamete kadar düşmanlık ve kin atmışızdır. Ne zaman savaş için bir ateş yakmışlarsa, Allah onu söndürmüştür. Onlar yeryüzünde bozgunculuğa koşarlar. Şüphesiz Allah bozguncuları sevmez.”[6](#)

“Onlar (Yahûdiler), nerede bulunurlarsa bulunsunlar, kendilerine zillet (damgası) vurulmuş, Allah’ın gazabına/hışmına uğramışlar, miskinliğe mahkûm edilmişlerdir. Bunun sebebi, onların, Allah’ın âyetlerini inkâr etmiş ve haksız yere peygamberleri öldürmüş olmaları, ayrıca isyan etmiş ve haddi aşmış bulunmalarındır.”[7](#)

“Biz İsrailoğulları’na Tevrat’ta şu hükmü verdik: Muhakkak siz, yeryüzünde iki defa fesat çıkaracaksınız ve muhakkak büyük bir yükselişle yükseleceksiniz.”[8](#)

Bediüzzaman Hazretleri yukarıda zikredilen ilk iki âyetin tefsirinde şöyle buyurur:

“Yahudilere müteveccih şu iki hükm-ü Kur’anî, o milletin hayat-ı içtimaiye-i insaniyede dolap hilesiyle çevirdikleri şu iki müthiş düstur-u umumîyi tazammun eder ki, hayat-ı içtimaiye-i beşeriyeyi sarsan ve sa’y ü ameli, sermaye ile mübareze ettirip fukarayı zenginlerle çarpıştıran, muzaaf riba yapıp bankaları tesise sebebiyet veren ve hile ve hud'a ile cem'-i mal eden o millet olduğu gibi, mahrum kaldıkları ve daima zulmünü gördükleri hükümetlerden ve galiplerden intikamlarını almak için her çeşit fesat komitelerine karışan ve her nevi ihtilale parmak karıştıran yine o millet olduğunu ifade ediyor.”[9](#)

Bediüzzaman Hazretleri başka bir eserinde ise şöyle buyurur:

“Yahudi milleti hubb-u hayat ve dünya perestlikte ifrat ettikleri için, her asırda zillet ve meskenet tokadını yemeğe müstehak olmuşlar.”[10](#)

Yine Bediüzzaman Hazretleri başka bir eserinde Yahudi milletinin dünyaya ne kadar meftun ve derece hırslı olduklarını şöyle ifade ediyor:

“Hem daire-i insaniye içinde her milletten ziyade hırs ile dünyaya yapışan ve aşk ile hayat-ı dünyeviyeye bağlanan Yahudi Milleti pek çok zahmet ile

kazandığı, kendine faidesi az, yalnız hazinedarlık ettiği gayr-ı meşru bir servet-i ribaî ile bütün milletlerden yedikleri sille-i zillet ü sefalet, katl ü ihanet gösteriyor ki: **Hirs maden-i zillet ve hasarettir.**"[11](#)

İsrail Oğulları çok nankör bir kavimdir. Cenab-ı Hak, Firavun ve askerlerini denizde boğup onları sahil-i selamete çıkardı, fakat onlar. Allah'a bağlanıp, O'na ibadet edip, şükran ve minnetlerini ifade etmeleri gerekirken, büyük bir nankörlük ettiler ve bir buzağıya taptılar. Bu husus Kur'an-ı Kerim'de şöyle anlatılır:

"Sizi, dayanılmaz işkencelere uğrattıklarında, Firavun ailesinin elinden kurtardığımızı hatırlayın. Onlar, kadınlarınızı diri bırakıp, erkek çocuklarınızı boğazlıyorlardı. Bunda sizin için Rabbinizden büyük bir imtihan vardı. Ve sizin için denizi ikiye yarıp sizi kurtardığımızı ve Firavun'un adamlarını -gözlerinizin önünde-boğduğumuzu hatırlayın. Hani Musa ile kırk gece için sözleşmiştik. Ama sonra siz, onun arkasından buzağıyı (tanrı) edinmiş ve (böylece) zalimler olmuştunuz. Bundan sonra, (artık) şükredesiniz diye sizi bağışladık. Ve hidayete eresiniz diye Musa'ya kitabı ve Furkan'ı verdik.- Hani Musa, kavmine: 'Ey kavmim, gerçekten siz, buzağıyı (tanrı) edinmekle kendinize zulmettiniz. Hemen, kusursuzca Yaratan(gerçek İlah)ınıza tövbe edip nefislerinizi öldürün: Bu, Yaraticınız Katında sizin için daha hayırlıdır.' demişti."[12](#)

"Buzağıyı (tanrı) edinenler var ya, işte onlara mutlaka Rablerinden bir gazap ve dünya hayatında bir alçaklık erişecektir. Biz iftiracıları böyle cezalandırırız."[13](#)

Sâmirî hadisesi başka bir surede de şöyle anlatılmaktadır:

"Allah: 'Doğrusu biz senden sonra kavmini imtihan ettik. Sâmirî onları saptırdı.' dedi. Hemen Musa öfkeli ve üzgün olarak kavmine döndü (onlara şöyle) dedi: 'Ey kavmim! Rabbiniz size güzel bir vaad ile söz vermedi mi? Size bu süre mi çok uzun geldi, yoksa Rabbinizden size bir gazab inmesini arzu ettiniz de mi, bana olan vaadinizden caydınız?' Onlar dediler ki: 'Biz sana verdiğimiz sözden, kendiliğimizden caymadık. Fakat biz o (Kıbtî) kavminin süs

eşyasından bir takım ağırlıklar yüklenmiştik. Onları (ateşe) attık. Sâmirî de (kendi mücevheratını) böylece atmıştı.' Nihayet Sâmirî onlara böğüren bir buzağı heykeli ortaya çıkardı. Bunun üzerine Sâmirî ve adamları: **'İşte sizin de Musa'nın da ilâhı budur, ama o unuttu.'** dediler. Onlar görmüyorlar mıydı ki, o buzağı, kendilerine hiçbir sözle karşılık veremiyor; onlara ne bir zarar, ne de bir yarar vermeye sahip bulunamıyordu. And olsun ki Harun daha önce onlara: **'Ey kavmim! Siz bununla (buzağı ile) imtihana çekildiniz. Sizin gerçek Rabbiniz Rahmân'dır. Gelin bana uyun ve emrime itaat edin.'** demişti. Onlar (cevap olarak şöyle) demişlerdi: **'Musa bize dönüp gelinceye kadar, biz ona tapmaya elbette devam edeceğiz.'** (Musa gelince kardeşine şöyle) dedi: **'Ey Harun! bunların sapıklığa düştüğünü gördüğün vakit, seni engelleyen ne oldu?'**"

''(Neden) benim yolumu takip etmedin, benim emrime karşı mı geldin?' Harun: 'Ey anamın oğlu! Sakalımı ve başımı (saçımı) tutma. Ben senin "İsrail gulları arasında ayrılık çıkardın, sözüme bakmadın." diyeceğinden korktum.' dedi. (Hz. Musa bu defa Sâmirî'ye dönerek) **'Ey Sâmirî! Senin bu yaptığın nedir?' dedi. Sâmirî: 'Onların görmedikleri bir şey gördüm: (Sana gelen) ilâhî elçinin (Cebrail'in) izinden bir avuç (toprak) aldım ve onu (erimiş mücevheratın içine) attım. Bunu, bana böylece nefsim hoş gösterdi.'** dedi. (Musa ona şöyle) dedi: **'Haydi çekil git. Artık senin için hayat boyunca, "Benimle temas yok." diye söylemen var (bir vahşi gibi yapayalnız yaşamağa mahkum olacaksın). Hem senin için asla kaçamayacağın bir ceza daha vardır. Bir de ibadet edip durduğun ilâhına bak; elbette biz onu yakacağız, sonra da kül edip muhakkak onu denize savuracağız.'** Sizin ilâhınız, ancak kendisinden başka hiçbir ilâh bulunmayan Allah'tır. Onun ilmi her şeyi kuşatmıştır."[14](#)

Bu hadiseden sonra artık İsrail Oğullarından peygamber gelmeyeceğini ve imametinin yani risalet vazifesinin Hz. İbrahim'in soyuna geçeceği bir ayette şöyle ifade buyrulur:

"Şunu da unutmayın ki, bir zamanlar İbrahim'i Rabbi, birtakım kelimeler ile imtihan etti, o, onları sona erdirince, Rabbi ona, 'Ben seni bütün insanlara imam yapacağım.' buyurdu. İbrahim, **'Zürriyetimden de yap!'** dedi. Rabbi ona **"zâlimler benim ahdime nail olamaz!"** buyurdu."[15](#)

Merhum Elmalılı Hamdi Yazır Hazretleri bu ayetin tefsirinde şöyle buyurur:

*“Surenin başından beri İsrail Oğulları'nın tarih boyunca işlemiş oldukları suçların sayılıp dökülmesindeki esas maksat ve hikmet, onlara bu zulümlerini ispat idi ki, hasılı **'İsrailoğulları sonradan zalim oldular, zalimlerden ise imam ve resul (peygamber olmaz), onlardan imamet kesilmiş olacaktır.'** demektir. İşte ey İsrailoğulları, sizin vaktiyle o nimete, o üstünlüğe sahip olmanızın sebebi ta Hz. İbrahim'in devrinden, onun Rabbine verdiği imtihandan ve bu kelimelerden ve Rabbinin ona olan ahd ve va'dinden ileri geliyordu. Siz Hz. Musa (a.s) devrinde zalim değil, bilakis İbrahim soyundan gelenler içinde belki en mazlumları idiniz. İşte bundan dolayı o nimete nail oldunuz. Uzun süre nübüvvet ve imamete nail olmuş bir ümmet olarak, alemlere üstün tutuldunuz. Fakat o altın buzağıya tapma hadisesinden itibaren zulme başladınız, git gide bütün hareketinizde bu zulüm kavminizin genel karakteri haline geldi, artık bundan sonra imamet İsrail Oğullarından çıktı ve İbrahim zürriyetinin öbür koluna geçti. İbrahim'in bu imtihanını iyi hatırlar ve üzerinde iyi düşünürseniz, açık seçik anlarsınız ki, Tevrat'ta geleceği vaad edilen ahir zaman peygamberi İsrail Oğullarından değil; Hz. İsmail evladından gelecektir. Siz, Tevrat'ın verdiği haber gereğince bir son peygamberin geleceğinden şüphe etmez ve onunla büyük fetihler yapacağınıza inanırken, bugün gönderilmiş bulunan son peygamberi, Hz. Muhammed Mustafa'yı (a.s.m) **'Bu bizden değil, İsrailoğullarından değil.'** diyerek, kıskançlık yüzünden inkara kalkışıyorsunuz. Halbuki o , bir bakıma sizden değil ise de diğer bakımdan sizden sayılır, sizin gibi zulüm damgası yemiş olmaktan uzak bir koldandır, İbrahim zürriyetindedir. Bununla beraber siz bu yolla gelen bir imamet şerefinden de pay almak istemezseniz zulmünüz ve haksızlığınız kat kat artacak, ebediyen nimet yüzü görmeyeceksiniz.”[16](#)*

Çünkü onlar mazlum iken zalim, mağdur iken mağrur oldular.

Yahudiler, Huzur ve Rahatla Yaşadıkları Osmanlı Devletine de İhanet Etiler

Avrupa ülkelerin bir çoğunda din hürriyetine, hattâ hayat hakkına bile sahip olmayan Yahudilerin, tarih boyu en rahat, huzurlu ve serbest yaşadıkları yer Osmanlı devleti olmuştu

Osmanlı devleti zamanında bir çok Yahudi grupları Osmanlı vatandaşı olmuştur. Sultan II. Murad zamanında Fransa`dan kovulan Yahudiler ile 1492`de İspanyolların elinden kaçan yüz bin kişilik Yahudi topluluğu Osmanlılara sığınmışlardır. Kanuni Sultan Süleyman devrinde İstanbul`daki Yahudi nüfusu kırk bini buluyordu. Dünyanın en büyük Yahudi şehri sayılan Selânik`te ise nüfusun yarısından fazlası

Yahudi idi. Osmanlıya sığınan Yahudiler başta Selânik, İzmir, İstanbul olmak üzere, Edirne, Bursa, Kudüs, Safed, Şam, Kahire, Ankara, Tokat ve Amasya gibi şehirlere yerleştirildiler. 1660 yılında Polonya ve Ukrayna`dan kaçan bir grup Yahudi de Osmanlı ülkesine yerleşti. Tarih boyunca Yahudi milleti, hile, fitne, haset ve hırsırları yüzünden hiçbir millet tarafından sevilmemiş, hor görülmüş ve memleketlerinden kovulmuştur.

Arapça konuşan Yemen Yahudileri de ayrı bir sosyal cemaattir. Elllerinde farklı bir Tevrat nüshası bulunan Nablüs civarında yaşayan Sâmirîler de bilinen Yahudilerdir.

Sâmirî, Hz. Musa Cenab-ı Hak'tan emir almaya gidince altından buzağı şeklinde bir put yapıp, bilgisiyle onun böğürmesini sağlayan ve bu buzağının hâşâ İsrail oğullarının ve Hz. Musa'nın ilahı olduğunu, Musa'nın onu aramaya gittiğini söylenip insanları saptıran ve daha sonra insanların kendisini terk ettiği, ölünceye kadar da yalnız başına yaşayan çok zengin, münafık bir put yapıcısı. Rivayete göre altı yüz bin civarında olan kişilerden on iki bin kişinin dışında diğerleri Sâmirî'nin yaptığı buzağıya taptılar.

Evet, Osmanlı, Yahudilerin tarih boyunca en rahat ve serbest yaşadıkları yer olmuştur. XIX. asır Avrupa'sında, din hürriyetinden, hattâ hayat hakkından bile mahrum olarak çok kötü şartlarda yaşayan Yahudiler, mal-mülk edinme, tahsil yapma, seyahat etme, matbaa kurma ve gazete çıkarma gibi haklardan mahrum idiler. Yahudilerin en serbest olduğu ülkelerden Avusturya`da bile, onların şehirlere yerleşme, bazı sanatları icra etme ve Cizvit üniversiteleri dışındaki üniversitelere gidebilme hakkı, ancak Fransa ihtilâlinden sonra, 1792 tolerans beratı ile tanınmıştı.

Osmanlı devletinde ise her cemaatin kendi din adamı, ibadet yeri, havrası, mektebi, muallimi, mahkemesi, mezarlığı ve hastanesi vardı. 1865 tarihinde Hahamhâne Nizamnâmesi neşredilerek, Yahudilerin statüleri diğer azınlıklarla aynı seviyeye getirildi. Osmanlı topraklarında 1844`de 170 bin, 1905`de 256 bin; 1914`de 187 bin Yahudi yaşamakta idi.

Yahudiler gerek Avrupa`da, gerekse Rusya`da insanlık dışı muameleye maruz kalıp toplumdaki tecrit edilmeye başlanmış, Stalin'in zulmünden kaçmaya başlamışlardı. Bu durumda Türkiye, Yahudilerin, Türkiye üzerinden Filistin topraklarına göç etmesine imkân tanımış, İsrail devletinin kurulmasına giden yolda en büyük insanî yardımlardan birini yapmıştı.

Almanya ve İngiltere'nin, Yahudi göçmenlerin ülkemizden geçişlerine izin vermememiz için Türkiye'ye büyük baskılar yaptıkları halde, Türkiye, Yahudilerin Filistin topraklarına geçmeleri için yardımcı olmaktan çekinmemişti. Ayrıca Almanya'nın Nazi ve Fransa'nın Vichy rejimlerinin zulmünden inleyen binlerce Yahudi'ye en zor zamanlarında yardım elini uzatmış ve imdatlarına koşmuştu. Tarihçi Arnold Reisman, History News Network adlı internet sitesinde yayınlanan makalesinde, 15 Mart 1943 ile 23 Mayıs 1944 tarihleri arasında Türkiye'nin Fransa Büyükelçisi Behiç Erkin ile dönemin Marsilya Başkonsolosu olan Necdet Kent'in

önderliğinde dokuz Türk diplomatın, yirmi bin Yahudi'yi, Fransa'dan trenlerin gizli bölümlerinde Türkiye'ye kaçırmayı başardığı anlatılmaktadır.

Türkiye, İstanbul'a gelen 712 İspanyol Yahudi'si mültecinin iaşesi için Kızılay'a Maliye bütçesinden 30 bin lira aktarmış, bir kısmının Giresun'a yerleştirilmesi ve bir çok Yahudi'ye Türkiye'de ikamet etme izni verilmesi, daha sonra da gerek karayoluyla, gerekse denizyoluyla Filistin'e gitmelerine imkân tanınması, bir kısım Yahudi'nin doğrudan Filistin uyruğuna geçmesine izin vermesi gibi hizmetler yapılan diğer yardımların yanında devrede kulaktır.[17](#)

Osmanlının çok sıkıntılı döneminde, Yahudiler Filistin topraklarından bir miktar alabilmek için yüklü miktarda İngiliz altını teklif ettikleri halde, Abdülhamit; "Biz o toprakları kan dökerek aldık, ancak kanla geri veririz" diyerek onların bu teklifini reddetmişti.

II. Abdülhamit, Yahudilerin Filistin topraklarında mal edinmesini ve oraya yerleşmelerini yasaklamış, Osmanlı topraklarındaki Yahudilere para yardımı yapmıştır. Ancak, **29 Ağustos 1897**'de Yahudilerin ileri gelenlerinden **Dr. Herzl**'in başkanlığında İsviçre'nin Basel şehrinde toplanan Yahudiler, Filistin topraklarını parayla satın almayı ve orada bir devlet kurmayı planlamışlardır. Böylece Filistin toprakları üzerinde kurulacak bir İsrail devletinin temeli atılmış oluyordu.

Sultan Abdülhamit, Filistin'de Yahudi mülklerini kontrol altında tutuyor, sürekli bölgeden rapor istiyordu. Sultan Abdülhamit Avrupalı ülkelere karşı, dış borçları yapılandırmada Herzl'i bir vasita olarak kullanmış, bu işi başardıktan sonra onunla görüşmelerini kesmiştir. Maalesef daha sonra, Filistin'deki Müslümanlar büyük bir gaflet, tamahkârlık ve para hırsıyla, topraklarını Yahudilere satarak İsrail devletinin kurulmasına vesile oldular.

Abdülhamit'in tahttan indirilmesi ve İttihatçıların iktidara gelmesiyle bölgedeki Osmanlı hâkimiyeti tamamen ortadan kalkmış, 1904 yılında ölen Dr. Herzl'in hayali, ölümünden 44 sene sonra gerçekleşmiş oluyordu.[18](#) Osmanlının, Yahudilere bu kadar hürriyet tanımaları, müsâmaha göstermeleri ve huzur ve refah içinde yaşamalarını sağlamalarına rağmen, onlar Filistin`de devlet kurmak isteyen bir grup Yahudi'nin emellerine engel olan Sultan Hamid`i tahttan indirmek için İttihatçılara yardım ettiler. 1915`de Ermeniler topraklarımızdan sürülünce ekonomi tamamen Yahudi`lerin eline geçmişti. Hatta Ermenilerin sürülmesinde hükümeti harekete geçirenler de Yahudilerdi. Nitekim çok zengin biri olan hilekâr ve riyakâr bir Yahudi olan Emanuel Karasu hem Sultan Hamid`e hal' kararını tebliğ eden heyetin reisi; hem de tehcir kararını veren Talât Paşa'nın bankeri idi. Anadolu'da yaşayan Yahudilerin ekserisi de 1948`de kurulan İsrail`e göç emişlerdir.

Sultan Abdülhamit tahtan indirilince, **Emanuel Karasu** Abdülhamit'e şöyle demişti: *"Siz yüklü miktarda altın teklifimizi reddedip toprak vermediniz, ama biz oraları çok cüz'i bir para ile satın aldık."*

Sultan Abdülhamit sürgündeyken, doktoru Atıf Bey'e Yahudilere Filistin'de toprak satılmasıyla ilgili söylediği şu sözler geçte olsa İsrail Devleti'nin kurulacağını siyasi dehası ile sezdiğini ve istikbalbin gözü ile gördüğünü ortaya koyuyordu:

"Para kuvveti her şeyi yapar. Onlar da bugün hükümet teşkil edecek değiller ya. Bu bir başlangıçtır. Gaye-i emeldir. Şimdide işe başlayıp birçok sene hatta bin sene sonra maksatlarına muvaffak olabilirler ve zannedirim ki olacaklardır da."

Evet, 1870'li yıllara kadar dağınık yaşamış, buldukları her yerde horlanmış olan Yahudi milleti nihayet II. Dünya Harbinden sonra bazı devletlerin de yardımı ile **1948**'de yeniden devlet olarak sahneye çıkmışlardır. Bunların devlet kurmalarından sonra da fesatları, cinayetleri, entrikaları ve kıtalleri sürmektedir. Yakın bir zamanda da insanlığın başına büyük bir bela olacak ve çok büyük fitnelere sebep olacaklardır. Nitekim Ebû Zur'a'dan; o da Ebû Hureyre'den rivayet edilen bir hadis-i şerifte Resûlullah Efendimiz (s.a.v) şöyle buyururlar:

"Sizler (Müslümanlar) Yahûdilerle umumî bir harp etmedikçe kıyamet kopmaz. Hatta arkasında bir Yahudi bulunan taş: 'Ey Müslüman! Şu arkamdaki Yahudi'dir onu öldür!' der." [19](#)

Evet, cinayetlerine devam eden bu millet, bu son elim hadise ile de Birleşmiş Milletler nezdinde kınandığı gibi bütün insanlık vicdanında da mahkûm edilmişlerdir.

İslam Âlemi, Uhuvvet-i İslâmiyenin Gereğini Yerine Getirmediklerinden Mahkum ve Mazlum Durumdadırlar

Müslümanların birbirinden uzaklaşmasında, birbirlerine sırt çevirmelerinde dış güçlerin, özellikle de David- Leon Cahun, Güstave Le Bon, Moiz Kohen gibi Fransız Yahudisi olan kimselerin büyük gayreti ve rolü vardır.

Maalesef, bu İslâm düşmanları Türk'ten fazla Türkçü, Arap'tan fazla Arapçı kesilerek ırkçılık propagandalarında başarıya ulaştılar. Böylece Arapları Osmanlıdan ayırdıkları gibi, dinleri, dilleri ve ırkları bir olan Araplar arasında da bölgecilik ve kabilecilik tohumlarını ektiler, onları da parça parça edip, bir araya gelmelerini engellediler. Bütün bu menfi gelişmelerin sonunda o muhteşem imparatorluk yıkılmaktan kurtulamamıştır. Üstad Bediüzzaman Hazretleri Sünuhat adlı eserinde Osmanlının yıkılmasından sonraki feci ahvali şöyle ifade eder:

"İşte Hint, düşman zannederek, hâlbuki pederini öldürmüş, başında oturmuş

bağırıyor.İşte Tatar, Kafkas, öldürülmesine yardım ettiği şahıs, biçare valideleri olduğunu, 'ba'de harabî'l-Basra' anlıyor. Ayak ucunda ağlıyorlar. İşte Arap, yanlışlıkla kahraman kardeşini öldürüp, hayretinden ağlamayı da bilmiyor. İşte Afrika, biraderini tanımayarak öldürdü, şimdi vâveylâ ediyor.İşte âlem-i İslam, bayraktar oğlunu gafletle bilmeyerek öldürmesine yardım etti, valide gibi saçlarını çekip âh ü fîzar ediyor. Milyonlarla ehl-i İslam, hayr-ı mahz olan sefer-i hacca şedd-i rahl etmek yerine, şerr-i mahz olan düşman bayrağı altında dünyâda uzun seyahatlar ettirildi. Fa'tebirû."

Halbuki Osmanlılar senelerce Arabistan halkını himaye ettiler. Dört yüz sene Balkanları ve Arapları hakimiyetleri altında bulundurdukları halde onların mallarına, lisanlarına, örf ve adetlerine müdahale etmediler. Mekke-i Mükerreme ve Medine-i Münevvere'ye yardım için, her sene bütçeden pay ayırıp sürre alayları ile gönderdiler; zengin ve hamiyetli bir çok insan da bu devlet yardımına iştirak ettiler. Mescid-i Saadeti yaptılar, fethettikleri yerlere bayraklarını diktikleri halde, Mekke ve Medine'ye dikmediler. Yine fethettikleri eyaletlerden vergi aldıkları halde Hicazdan almadılar. Sultan Abdulhamit Cidde'ye kadar demiryolu döşetti.

Daha sonra Cenab-ı Hak, Arap âlemine petrol gibi siyah bir altın hazinesi bahşedip, onları zengin edince, o zaman Arap kardeşlerimiz, Avrupa devletlerinin bölücü propagandalarına aldanıp, Osmanlıya sırt çevirdiler ve kapılarını başka milletlere açtılar.

Halbuki, imandan ve İslamiyet'ten meydana gelen, güneş kadar parlak ve dağ gibi kuvvetli bağlar, Müslümanların birbirini sevmesini ve ittihad etmelerini gerektirir. Nitekim bir ayette mealen şöyle buyrulur:

“Müminler ancak kardeşirler.”[20](#)

Evet, âlem-i İslam'ın düşmanı çoktur. Artık uyanmamız ve bu oyunları görmemiz lazım. Maalesef bugün dünyada iki milyara yakın Müslüman varken, uhuvvet-i İslamiyenin ehemmiyetini yeterince anlamadıklarından dolayı mahkum ve mazlum durumundadırlar.

Bugün Irak, Lübnan, Pakistan ve Filistin'de yaşanan zulümler karşısında dünyanın, İslam ülkelerinin ve özellikle de Arap aleminin sessiz kalmaları anlaşılır gibi değil. Ne hikmetse Arap âleminin bir kısmı ve özellikle de onları idare edenler hâlâ uyanmadılar. Bu gün birçok Arap ülkesinin milyarlarca doları, Amerikan bankalarında. Amerikan finans sektörünün yüzde ellisinden fazlası ise Musevilerin elindedir. Yahudiler Arapların parası ile silahlanıp, Müslümanları öldürmektedirler.

Bu ne acı bir durum ve ne hayret verici bir haldir.

Yaşanan son elim hadise, Yahudilerin ne kadar, nankör, acımasız ve zalim olduğunu bir kere daha insanlığa göstermiştir

Bütün Müslümanların kalplerini derinden yaralayan, âlemi İslam'ı ağlatan ve vicdanlarını sızlatan o elim ve vahşi hadise de bunun açık bir delilidir. Yahudilerin zulmü altında inleyen Filistinli kardeşlerimize yardım götüreren fedakâr ve hamiyetli kardeşlerimizin bulunduğu gemiye saldırı düzenleyip bir kısmını katletmeleri, bir kısmını yaralamaları ve onlara gaddarca muamele etmeleri Yahudilerin ne derece zalim, insaniyetten yoksun, acımasız, kin ve nefretle dolu olduklarını açıkça ortaya koymuştur.

Yaşanan bu son elim hadise inşallah Müslümanların uyanmalarına, birlik ve beraberliğine vesile olacak ve büyük hayırlara kapılar açacaktır inşallah.

“Olabilir ki siz, bir şeyden hoşlanmazsınız; oysa ki o sizin için bir hayırdır. Yine olabilir ki, siz bir şeyi seversiniz, oysaki o sizin için bir kötülüktür. Allah bilir, siz bilmezsiniz.”[21](#)

Nitekim güzel gelişmelerin olduğunu ve güzel seslerin geldiğini memnuniyetle müşahede ediyoruz.

Yahudiler yıllardan beri bütün dünyanın gözü önünde Filistin halkına zulmediyorlar. Kadın, çocuk ve yaşlı demeden katledip, durmadan başlarına bomba yağdırıyorlar. Buna karşılık Filistinliler ancak taş ve sopalarla onlara karşılık verme durumunda kalıyorlar.

Yahudiler yıllardır durmadan silahlanırken, Araplar neyi beklediler? Allah'ın kendilerine vermiş olduğu bu zenginliği nerelerde harcadılar? Neden düşünmediler ki, Yahudiler bu silahlar ile Arap ülkelerini ve Müslümanları vurmak için hazırlanıyor ve vuruyorlar. Bir ayet-i kerimede mealen şöyle buyurmaktadır:

“Karşıtlarınızı caydırmak için olanca gücünüzle kuvvet hazırlayın!”[22](#)

Bu ayet bütün ehl-i imana hitap etmektedir. Düşmana karşı zamanın icabına göre kuvvet hazırlamak gerekir. Evet, onların şerrini def etmek ve saldırılarını önlemek için yeteri kadar kuvvet toplamak bütün Müslümanlar üzerine vaciptir. Zamanın icabına göre silah icat etmek İslam'ın mühim bir emridir. Bu hal sadece belli bir

zamana mahsus olmayıp, kıyamete kadar geçerlidir. Aksi halde namus ve izzetimizi, vatan ve milletimizi koruyup muhafaza edemeyiz ve perişan oluruz.

Bir Davada Haklı Olmak Yeterli Değildir, Kuvvetli de Olmak Gerektir

Bugün Filistinliler davalarında haklıdırlar; ancak, güçleri olmadığından söz sahibi olamıyor ve haklarını da koruyamıyorlar. Bu zilletten kurtulmanın çaresi, iman ve aklın gereği olan birlik ve beraberliği esas alıp, Cenab-ı Hakk'ın "*kuvvet hazırlayın*" emrini yerine getirmektir. Kur'an'ın bu emrine uymayan Müslümanlar, şefkat ve merhametten yoksun, canavarlaşmış bir avuç Yahudi'ye mağlup olmaktadır. Başka bir ifadeyle kâfirin attığı bomba, Müslüman'ın attığı taşa galip gelmektedir. Eğer bu durum böyle devam ederse, söz hep kuvvetlinin olmaya devam edecek ve Müslümanlar da buna boyun eğmeye mecbur kalacaklardır. Haklı oldukları halde, ittifak etmediklerinden ve kuvvet hazırlamadıklarından söz sahibi olmayacaklar, hakları hep ellerinden alınacak ve mazlum durumuna düşüp feryat etmeye devam edeceklerdir.

Bediüzzaman Hazretleri: "*Madem el hakku ya'lu haktır. Neden kafir Müslime, kuvvet hakka galiptir?..*" sorusuna verdiği müstesna cevabın bir bölümünde şöyle buyurur: "*Kuvvetin bir hakkı var, bir sırr-ı hilkatî var.*" Buna göre, düşmana galip gelmemiz için, kuvveti elimizde bulundurmanız lazımdır. Biz zayıf düşersek ve kuvvet düşmanın elinde olursa, düşmanın bu kuvvet ile bize galip gelmesi kaçınılmazdır.

Artık uyanmanın vakti geldi ve geçiyor. Arap âleminin ve petrol ağalarının, zevk ve sefayı bir tarafa bırakıp, İslam alemiyle birlik ve beraberlik içinde hareket etmeleri gerekir. Aksi halde, bu yangın bütün İslâm alemini tehdit edecek boyutlara ulaşabilir ve ulaşmıştır da.

"Ey Âlem-i İslâm! Uyan, Kur'ana sarıl; İslâmiyete maddî ve manevî bütün varlığınla müteveccih ol!" [23](#)

Şimdi bütün Müslümanlara düşen en büyük görev, Bediüzzaman Hazretlerinin bu sözüne kulak açıp, ittihad-ı İslam fikrini milletimizin ruh dünyasında yeniden canlandırmalarıdır. Özellikle de yöneticilerimizin sadece Batı'ya bağlı kalmayıp, kendileriyle çok yönlü bağlarımız bulunan İslam âlemine yönelmeleri şarttır. Hükümetin bu konudaki çalışmaları, Arap âleminin Türkiye ile işbirliği yapmasına ve ilişkilerin gelişmesine vesile olmuştur.

Bu sayede hem müminler arasındaki kalbi bağlar kuvvetlenecek, kardeşlik şuuru inkişaf edecek, hem de her konuda ortak hareket etme ve yardımlaşma ruhunun inkişaf etmesiyle Müslümanların maddî terakkileri de temin edilmiş olacaktır. Bu ruh ve bu şuur yaygınlaştıkça milletler arasındaki kardeşlik bağları, ülkeler arasında da tesis edilecek; Müslümanlar bir vücudun azaları gibi kenetlenmeye ve birlikte

çalışmaya başlayacaklar ve ittihad-ı İslam böylece tahakkuk etmiş olacaktır. Biz millet olarak bu manaya kuvvet verdiğimiz takdirde İslam ülkelerinin yöneticileri de bu beraberlik ruhuna bigâne kalamayacaklar ve onlar da milletlerine ayak uydurarak aynı davaya kuvvet vereceklerdir. Nitekim günümüzde İslam ülkeleriyle ikili ilişkilerin daha da geliştirildiğini, Suriye, Lübnan, Ürdün ve Libya gibi bir kısım ülkeler ile vize uygulamasının kaldırıldığını büyük bir memnuniyetle müşahede ediyor, bu gelişmeleri İslam âleminin istikbali açısından birer ümit ışığı olarak değerlendiriyoruz.

Bütün bu gelişmelere vesile olan ve bu yolda gayret sarf eden devlet adamlarımızı ve gönüllü toplum kuruluşlarını tebrik ediyor, muvaffakiyetleri için dua ediyoruz. Son gelişmelerin bunu daha da hızlandıracağına inancımız tamdır.

05.06.2010

(Bu yazı, İsrail'in Türkiyeden hareket eden yardım gemisine yaptığı saldırı üzerine kaleme alınmıştır.)

Dipnotlar:

[1](#) Maide Suresi, 5/82.

[2](#) Nisa Suresi, 4/155.

[3](#) Nisa Suresi, 4/156-157.

[4](#) Bakara Suresi, 2/96.

[5](#) Maide Suresi, 5/82.

[6](#) Maide Suresi, 5/64.

[7](#) Al-i İmran Suresi, 3/112.

[8](#) İsrâ Suresi, 17/4.

[9](#) Nursî, B.S Sözlür (25. Söz)

[10](#) Nursî, B.S., Şualar, On Dördüncü Şua.

[11](#) Nursî, B.S., Mektubat, Yirmi İkinci Mektup, İkinci Mebhas.

[12](#) Bakara Suresi, 2/49-54.

[13](#) Araf Suresiü 7/152.

[14](#) Taha Suresiü 20/85-98.

[15](#) Bakara Suresiü 2/124.

[16](#) Yazır,Elmalılı Hamdi, Hak Dini Ku'an Dili, Azim Dağıtım, İstanbul, t.siz, Cilt:1, s. 406-407.

[17](#) Dr. Erhan Yarar, "Tarihsel Dönüşüm", Ank. 2006, Siyasal Kit., s. 166-7.

[18](#) Prof. Dr. Vahdettin Engin, "Pazarlık" Yeditepe Yayınları, İstanbul.

[19](#) bk. Sahih-i Buharî ve Tercemesi, (Mütercim Mehmed Sofuoğlu) Ötüken Neşriyat, İstanbul, 1987, c.IV, s.2740-2741.

[20](#) Hucurat Suresi 49/10.

[21](#) Bakara Suresi 2/216.

[22](#) Enfal Suresi 8/60.

[23](#) Nursî, B.S., Tarihçe-i Hayat.

